

Arrest

nr. 320 658 van 24 januari 2025
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. DENAMUR
Brugmannlaan 60
1190 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Vietnamese nationaliteit te zijn, op 23 augustus 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 juli 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 3 september 2025 met referthenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 oktober 2024 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 29 oktober 2024.

Gelet op de beschikking van 12 november 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 december 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat B. DENAMUR.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekende partij, die verklaart van Vietnamese nationaliteit te zijn, dient beroep in tegen de beslissing “verzoek kennelijk ongegrond” van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) van 23 juli 2024 waarbij haar verzoek om internationale bescherming wordt geweigerd en als kennelijk ongegrond wordt beschouwd.

In de bestreden beslissing stelt de commissaris-generaal vast en concludeert hij dat verzoekende partij niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend en dat zij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij met toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet als kennelijk ongegrond beschouwd.

2. De Raad stelt in navolging van de commissaris-generaal vast dat verzoekende partij geen nood aan internationale bescherming aantoonst.

2.1. Verzoekende partij dient om de vluchtelingenstatus toegekend te krijgen overeenkomstig artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet aan te tonen dat zij wordt vervolgd omwille van één van de in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 (hierna: Vluchtelingenverdrag) bepaalde gronden, te weten haar ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of haar politieke overtuiging. De door de verzoekende partij beschreven moeilijkheden, meer bepaald het gegeven dat haar familie schulden heeft, de handlangers van de schuldeisers wekelijks één tot twee keer geld eisen bij haar moeder thuis en twee maanden voor het persoonlijk onderhoud bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) goederen van haar familie in beslag hebben genomen en de boel kort en klein hebben geslagen en verzoekende partij hierheen reisde om geld te verdienen om zo de schulden van haar familie af te betalen, houden geen verband met één van de voormelde criteria en bijgevolg niet kunnen worden aanzien als 'vervolging' in de zin van artikel 1, A, (2), van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. In het verzoekschrift ontwikkelt de verzoekende partij geen argument die hierop een ander licht kan werpen.

2.2. Er zijn evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat verzoekende partij bij terugkeer naar Vietnam een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet zou lopen. In de bestreden beslissing wordt op goede gronden het volgende geoordeeld: "kan nog worden opgemerkt dat u niet in staat was overtuigende elementen aan te reiken aangaande de beweerde leningen en schulden van uw familie. Zo legde u geen enkel stuk neer ter staving van uw relaas (zoals leningsovereenkomsten, betalingsbewijzen, brieven,...) hoewel u er uitdrukkelijk naar gevraagd werd (NPO, p. 8). Bovendien is het bevreemdend dat u bij de DVZ nog sprak over "bankschulden" (Vragenlijst CGVS, vraag 3.5), terwijl u ten aanzien van het Commissariaat-generaal stelde dat u bij de heren "Truo. (...)" en "Trun. (...)" geld geleend had. U verklaarde niet bij een bank geleend te hebben (NPO, p. 8). De beweerde leningen en schulden worden op geen enkele manier aangetoond en worden ongeloofwaardig bevonden."

In navolging van de commissaris-generaal kan er bovendien worden benadrukt dat verzoekende partij uitdrukkelijk verklaarde dat zij een verzoek om internationale bescherming indiende opdat zij "een papier kreeg om legaal te werken" en dat zij in België wenst te blijven en een papier wil verkrijgen om te gaan werken (NPO, p. 7 en 10). Gelet op deze verklaringen kan er worden vastgesteld dat verzoekende partij eerder alle mogelijke middelen aanwendt om haar verblijf in België te legaliseren, meer dan dat zij een oprecht verzoek indiende tot het verkrijgen van internationale bescherming.

Verzoekende partij brengt in haar verzoekschrift geen concrete en dienstige argumenten aan die hieraan afbreuk doen.

Door louter haar eerder gedane verklaringen te herhalen, post-factum louter te beweren dat de schuldeisers of 'woekeraars' leden van de maffia zijn en dat haar moeder geslagen werd en te plegen dat de toestand, gelet op de betrokken belangen, plotseling uit de hand kan lopen en zij en haar familie bij haar terugkeer naar Vietnam het risico lopen om aangevallen, mishandeld en/of vermoord te worden, slaagt verzoekende partij er immers niet in de hierboven weergegeven, pertinente en terechte motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten of te weerleggen.

Dat noch verzoekende partij, noch haar familie met de politie en de gerechtelijke autoriteiten contact hebben opgenomen omdat zij weten dat deze stap vruchteloos zal blijven, de politie in Vietnam "niets tegen deze toestand kan maken" en verzoekende partij en haar familie bovendien geen bewijs hebben, zijn verder eveneens loutere beweringen die niet in concreto worden gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Bovendien wordt verzoekende partij in de bestreden beslissing niet verweten dat zij of haar familie geen contact hebben opgenomen met de Vietnamese autoriteiten. Een dergelijke vaststelling is hoe dan ook irrelevant nu verzoekende partij noch de beweerde leningen en schulden, noch de beweerde, hieruit voortgevloede problemen aantoonst of aannemelijk maakt.

Daarnaast merkt de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht op dat verzoekende partij geen enkel document neerlegde ter staving van haar identiteit en oordeelt hij op goede gronden dat het ontbreken van een geldig en origineel identiteitsbewijs een negatieve indicatie inhoudt met betrekking tot de geloofwaardigheid van verzoekende partij: "Tijdens het invullen van de vragenlijst van het CGVS (Vragenlijst

CGVS, d.d. 22 december 2023, punt 1), werd u (...) nadrukkelijk gewezen op het belang van deze documenten. Zo is de identiteit van een verzoeker om internationale bescherming een essentieel element in dit verzoek én kan van een verzoeker verwacht worden dat die er alles aan doet om zijn identiteit, reisweg en relaas zo goed mogelijk te staven. Ten aanzien van het Commissariaat-generaal verklaarde u dat uw identiteitskaart en paspoort werd gestolen in het station van Brussel-Zuid (NPO, d.d. 25 juni 2024, p. 4). Hoewel u beweerde het verlies van deze documenten te hebben aangegeven bij de politie, bleef u in gebreke hier enig bewijs van neer te leggen waardoor het verlies van uw identiteitsdocumenten niets meer is dan een blote bewering. Hoe dan ook stelde u ten aanzien van de DVZ vreemd genoeg nog dat u bestolen was in het station van Brussel-Noord (Verklaring DVZ, d.d. 22 december 2023, vraag 26). Dat u geen eensluidende verklaringen aflegde met betrekking tot het beweerde verlies van uw identiteitsdocumenten, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan. Het schijnt het Commissariaat-generaal dan ook toe dat u uw paspoort en identiteitskaart liever niet kenbaar wenst te maken ten aanzien van de Belgische autoriteiten, daar de inhoud ervan mogelijks niet zou stroken met uw eigen verklaringen. Het ontbreken van een geldig en origineel identiteitsbewijs houdt initieel een negatieve indicatie in met betrekking tot uw geloofwaardigheid daar u het Commissariaat-generaal geen zicht geeft op wie u bent en waar u vandaan komt.”

Door in het verzoekschrift eenvoudigweg de verklaringen die zij bij het CGVS heeft afgelegd, namelijk dat haar paspoort en identiteitskaart in het Zuidstation te Brussel werden gestolen, te bevestigen, heft verzoekende partij de vastgestelde tegenstrijdigheid tussen deze verklaringen en de verklaringen die zij liet optekenen bij de Dienst Vreemdelingenzaken, namelijk dat zij bestolen was in het station van Brussel-Noord, niet op.

Door zich verder te beperken tot het louter herhalen van haar eerder gedane verklaringen en het opwerpen van loutere beweringen dat zij er geen belang bij heeft om haar identiteit ten aanzien van de Belgische overheid te verbergen en dat zij in België niet gekend is, slaagt verzoekende partij er evenmin in de hierboven weergegeven, pertinente en terechte motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten of te weerleggen.

Waar zij aanvoert dat deze omstandigheid op zich de weigering van de vluchtelingenstatus en/ of de subsidiaire beschermingsstatus door het CGVS niet kan rechtvaardigen, dient erop te worden gewezen dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als een geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten dat verzoekende partij niet als vluchteling kan worden erkend en ook niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming. In het kader van de in artikel 48/6, § 1, van de Vreemdelingenwet bepaalde medewerkingsplicht, zijn elementen zoals identiteit en nationaliteit kernelementen bij de beoordeling van het verzoek om internationale bescherming. Het niet (eenduidig) verstrekken van deze gegevens zonder een bevredigende, geloofwaardige verklaring hiervoor, houdt inderdaad een negatieve indicatie in met betrekking tot de algemene geloofwaardigheid van het relaas van verzoekende partij.

2.3. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat er geen elementen voorhanden zijn waaruit blijkt dat er in Vietnam actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, zodat er ten aanzien van verzoekende partij geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.4. Bijgevolg lijkt verzoekende partij niet aan te tonen dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Vietnam.

3. De artikelen 2 en 3 van de wet uitdrukkelijke motivering bestuurshandelingen en artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De motieven van de bestreden beslissing kunnen echter op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet voldaan. De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De verzoekende partij laat verder na uiteen te zetten op welke wijze zij de andere bepalingen van artikel 62 van de Vreemdelingenwet geschonden acht. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen.

4. In de mate dat de verzoekende partij aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal verplicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij werd gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Vietnamees machtig is. De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over de regio van herkomst van de verzoekende partij en op alle dienstige stukken. De commissaris-generaal heeft het beschermingsverzoek van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 12 december 2024 staat het volgende vermeld:

"Tolk 1764 legt de eed af en tolkt Vietnamees

Tolk 1543 legt de eed af en tolkt Frans

De kamervoorzitter nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vraag tot horen.

VzP trekt de parallel met de vorige zaak op de rol nr. 12 en wijst op de problemen omwille van schulden die haar moeder is aangegaan.

Voor Covid werkte VzP in Japan maar diende dit af te breken omwille van de Covid. Hierdoor werden de schulden niet afbetaald. Ze ging hierop naar Hongarije en daarna naar België. Noch zijzelf noch haar moeder kunnen rekenen op voldoende bescherming tegen de maffia (hun schuldeiser) en dit werd onvoldoende onderzocht. Nu kan haar moeder daar leven zonder problemen omdat VzP hier werkt en haar financieel helpt. VzP wil hier een verblijfsvergunning zodat ze hier kan blijven werken. Ze vraagt de vernietiging."

5. Verzoeker brengt ter zitting, met voormelde veelal louter herhalende argumentatie, geen dienstige argumenten bij die afbreuk doen aan de grond in de beschikking van 15 oktober 2024.

Waar een vraag tot horen als doel heeft om ter zitting concreet toe te lichten met welke gronden van de beschikking men het niet eens is én waarom, gaat verzoeker hieraan volledig voorbij en blijft hij manifest in gebreke.

Verzoeker beperkt zich immers tot het louter en beknopt herhalen van eerder afgelegde verklaringen en van argumenten die hij reeds aanhaalde, alle elementen waarmee reeds terdege rekening werd gehouden en waarop concreet en uitgebreid wordt ingegaan in de beschikking. Verzoeker gaat echter totaal voorbij aan hetgeen hierover reeds werd vastgesteld en wordt uiteengezet in voormelde beschikking en hij doet niet de minste poging en moeite om de erin opgenomen gronden te verklaren, ontkrachten of weerleggen. Zijn betoog is zodoende doelloos, minstens zinloos en lijkt er enkel op gericht de beroepsprocedure nodeloos te verlengen.

Zoals in de beschikking wordt vastgesteld en geoordeeld, toont verzoeker geen nood aan internationale bescherming aan. De door hem aangehaalde problemen en vrees houden geen verband met de criteria van het Vluchtelingenverdrag en kunnen derhalve niet worden aanzien als vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, noch zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat hij bij terugkeer naar Vietnam een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet. Het ter zitting louter herhalen van reeds aangehaalde elementen en het louter aangeven het niet eens te zijn met de beschikking van 15 oktober 2024, zonder echter enigszins inhoudelijk op de gronden van de beschikking in te gaan, is vanzelfsprekend niet van aard anders te doen oordelen.

Ten overvloede verwijst de Raad wat betreft verzoekers argument ter zitting dat noch hijzelf noch zijn moeder kunnen rekenen op voldoende bescherming tegen de mafia, hun schuldeiser, en dat dit onvoldoende werd onderzocht, op volgende grond in de beschikking (punt 2.2.), waaruit blijkt dat dit argument aldus reeds eerder werd aangehaald en wel al degelijk werd onderzocht: *“Dat noch verzoekende partij, noch haar familie met de politie en de gerechtelijke autoriteiten contact hebben opgenomen omdat zij weten dat deze stap vruchteloos zal blijven, de politie in Vietnam “niets tegen deze toestand kan maken” en verzoekende partij en haar familie bovendien geen bewijs hebben, zijn verder eveneens loutere beweringen die niet in concreto worden gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Bovendien wordt verzoekende partij in de bestreden beslissing niet verweten dat zij of haar familie geen contact hebben opgenomen met de Vietnamese autoriteiten. Een dergelijke vaststelling is hoe dan ook irrelevant nu verzoekende partij noch de beweerde leningen en schulden, noch de beweerde, hieruit voortgevloeide problemen aantoonde of aannemelijk maakt.”* Verzoeker gaat hieraan volledig voorbij ter zitting en laat geheel na hierop een ander licht te werpen. Dat dit element onvoldoende werd onderzocht, zoals ter zitting wordt betoogd, mist dus feitelijke grondslag en ernst, zo blijkt uit een eenvoudige lezing van de beschikking.

Dat verzoeker een verblijfsvergunning wil in België zodat hij hier kan blijven (en) werken, werd ook al eerder door hem aangehaald. Hierover staat in de beschikking (punt 2.2.) te lezen: *“In navolging van de commissaris-generaal kan er bovendien worden benadrukt dat verzoekende partij uitdrukkelijk verklaarde dat zij een verzoek om internationale bescherming indiende opdat zij “een papier kreeg om legaal te werken” en dat zij in België wenst te blijven en een papier wil verkrijgen om te gaan werken (NPO, p. 7 en 10). Gelet op deze verklaringen kan er worden vastgesteld dat verzoekende partij eerder alle mogelijke middelen aanwendt om haar verblijf in België te legaliseren, meer dan dat zij een oprecht verzoek indiende tot het verkrijgen van internationale bescherming. Verzoekende partij brengt in haar verzoekschrift geen concrete en dienstige argumenten aan die hieraan afbreuk doen.”*

Verzoeker gaat hiermee bovendien volledig voorbij aan het doel van de procedure verzoek om internationale bescherming. Een verzoek om internationale bescherming heeft immers als opzet internationale bescherming te verlenen aan personen die in hun land van herkomst een vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin koesteren of er een reëel risico lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Het is aan verzoeker om dergelijke vrees of risico op ernstige schade *in concreto* aan te tonen, waartoe hij echter manifest in gebreke blijft.

Verzoeker vraagt zeer algemeen, doch de Raad ziet geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen waartoe hij overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts bevoegd en gerechtigd is in 2 bepaalde gevallen, die zich thans evenwel niet stellen.

6. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan de in die beschikking van 15 oktober 2024 opgenomen grond.

7. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig januari tweeduizend vijftientig door:

M. RYCKASEYS,

kamervoorzitter

M. DENYS,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS